

N:o 7.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 22 Mars 1873.
— — — — Andra Kammaren den 22 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga Proposition, angående upphäfvande af det stadgande uti presterskapets privilegier af den 16 Oktober 1723, enligt hvilket presterskapets samt akademie-, gymnasii- och skolebetjentes, äfvensom deras enkors och omyndiga barns gårdar och lägenheter i städerna förklarats fria från borgerligt besvär och tunga.

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 4.)

S. A. K.

Uti nådig Proposition den 3 sistlidne Januari har Eders Kongl. Maj:t föreslagit, att Riksdagen för sin del måtte besluta, att stadgandet i 10:de punkten af presterskapets privilegier den 16 Oktober 1723, enligt hvilket, jemfördt med Kongl. Kungörelsen den 6 April 1810, angående jemkning i Riksståndens privilegier, de presterskapet samt akademie-, gymnasii- och skolebetjente äfvensom deras enkors och omyndiga barn tillhöriga gårdar och lägenheter i städerna, som af dem sjelfva bebos, äro fria från borgerligt besvär och tunga, skall upphöra att vara gällande; dock att sådant icke må leda till rubbning i den privilegiirätt, som tillkommer ecklesiastike personer eller deras enkors och omyndiga barn i afseende å de gårdar och lägenheter i städerna, hvilka af dem för närvarande innehafvas.

Bih. till Riksd. Prot. 1873. 10 Saml. 1 Afd. 1 Band. 1 Häft.

Hvad Eders Kongl. Maj:t sålunda föreslagit har Riksdagen för sin del bifal-
lit; hvilket Riksdagen härmed får i underdånighet tillkännagifva.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 22 Mars 1873.

N:o 8.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 22 Mars 1873.
— — — — Andra Kammaren den 22 — —

*Riksdagens underdåniga Skrifvelse, om ändring i gällande bestämmelser rör-
ande ersättning till vittnen i brottmål.*

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 6.)

S. A. K.

Hos Riksdagen har framställning blifvit gjord, åsyftande utsträckt skyldighet
för staten att ersätta vittnen i brottmål.

Då lagstiftningen genom Kongl. Kungörelserna den 20 November 1845 och
den 23 Mars 1858 redan i princip erkänt statens skyldighet att i brottmål godt-
göra de vittnen, hvilkas besvär och kostnader äro af mer afsevärd beskaffenhet,
torde denna princip icke utan mycket talande skäl böra i något fall öfvergifvas.
Det må vara sannt, att de så kallade »gröfre» brotten icke kunna utan stor våda
för rättstillståndet lemnas obeifrade, och att möjligheten att få den, som gjort sig
till ett sådant skyldig, öfverbevisad knappast kan för högt skattas. Men otvifvel-
aktigt lärers också vara, att många andra förbrytelser t. ex. lurendrejeri, olöflig
tillverkning och försäljning af brännvin, skogsåverkan å kronans mark m. m., hvilka
kunna demoralisera en hel befolkning, ofta äro för samhällsordningen lika skad-